

3. Escoltar la veritat

Sant Benet, com els Apòstols i tots els pares i mares de l'Església, estava del tot centrat en la consciència que la veritat és la paraula del Senyor. Per això tota la Regla demana una actitud d'escolta, des del començament: "*Obsculta, o filii, praecepta magistri* – Escolta, fill, les prescripcions del Mestre!" (RB Prol. 1).

Tot, en la comunitat monàstica que no vol ser altra cosa que una comunitat cristiana en l'essencial, és organitzat, donat i demanat per escoltar el Senyor. La pregària comunitària, tota ella teixida de Paraula de Déu, l'ensenyament de l'abat, els temps de *lectio divina*, la lectura al refector o abans de Completes, el clima de silenci constant que no és altra cosa que un clima d'escolta constant i de meditació, el diàleg fratern, sinodal, per escoltar l'opinió de cada membre de la comunitat (cf. RB 3); també la vida de cada dia feta de convivència fraterna, de treball, d'acolliment dels hostes i dels pobres, de cura dels malalts, de servei humil i de responsabilitat: tot per sant Benet és un espai d'escolta constant de la veritat que ens diu Jesús, i que Jesús ens vol fer viure, experimentar, perquè penetri en nosaltres i entre nosaltres. Perquè la veritat que Crist ens diu i testimonia és l'amor del Pare i del Fill en la comunió de l'Esperit Sant, que vol convertir-se en el nostre amor filial cap a Déu i en el nostre amor fraternal entre nosaltres i amb tots. La veritat de Crist és la Vida divina de la Comunió trinitària que, a través de l'Església, es torna vida nova en nosaltres i entre nosaltres.

Però si la veritat és això, per què ens costa tant d'escoltar-la? Perquè nosaltres també som sovint com Pilat que, fins i tot davant la Veritat en persona, fa veure que no la sent i se'n va preguntant-se "Què és la veritat"?

El cas és que la veritat de la paraula de Crist, la veritat de l'Evangeli, ens resulta incòmoda, contradictòria, ens demana que prenguem decisions que contradiuen allò que ens xiuxiueja la serp i que sempre ens sembla més abellidor i interessant per a nosaltres que la veritat de Crist.

Sant Pau, escrivint als Corintis, s'adona que la serp sempre està a l'aguait i contrasta la veritat que l'apòstol no es cansa d'anunciar-los: "Però em fa por que, així com la serp va seduir Eva amb la seva astúcia, ara algú no corrompi els vostres cors i us aparti de la fidelitat i l'honestedat que deveu al Crist." (2 C 11,3)

La serp ens xiuxiueja que ens interessa ser grans, forts, poderosos, rics. Però Jesús ens anuncia que la nostra joia veritable consisteix a ser petits, suaus, humils, pobres. La serp ens xiuxiueja que l'objectiu de la vida és l'èxit del qui domina per damunt dels altres; Jesús ens anuncia que la plenitud de la vida és la Creu, perdre la vida per donar-la. La serp ens xiuxiueja que l'energia que ens empeny i ens fa avançar és l'orgull, la vanaglòria; Jesús ens anuncia que el secret del progrés espiritual és la humilitat.

Qui té raó? La serp o Jesús? Jesús ens invita a fer l'experiència de la seva veritat per tal de descobrir-hi la felicitat, una plenitud i una pau del cor que tot allò que la serp ens xiuxiueja no ens pot donar. Adam i Eva es van desenganyar de seguida de les promeses de la serp. En canvi, la promesa del Creador que ens ha fet a la seva imatge i semblança, a imatge de la Trinitat, que ens ha fet per a ser fills en el Fill, continua sent vàlida, i espera només que l'escoltem, espera el nostre sí obedient a la veritat de l'Evangelí per tal d'acomplir-se en nosaltres, com s'acompleix en els sants.

Jesús va dir un dia als jueus: "Si us manteniu fermes en la meua paraula, realment sou deixebles meus; coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures.» (Jn 8,31b-32)

Jesús ens diu una veritat que ens fa lliures. Lliures, però, de què, o per a què?

Per Jesús, la llibertat no és tant la llibertat de pensar i dir el que hom vol, com una llibertat en el viure. La llibertat que Crist ens dona és fonamentalment la llibertat d'estimar, de poder donar la vida, i també de perdre-la, de sacrificar-la. No s'és deixeble de Crist només de pensament, ans deixant que la seva paraula afaïxoni tota la nostra vida.

És aquesta l'obra de l'Església, de la comunitat cristiana, de l'assemblea dels deixebles convocada pel Senyor que ens crida a estar amb ell, al costat d'ell, estimant-nos els uns als altres per mantenir-nos en el seu amor tal com ell es manté en l'amor del Pare, deixant-nos estimar pel Fill tal com el Fill és estimat pel Pare en el do de l'Esperit. La Pentecosta atorga a l'Església de fer aquesta experiència i l'alimenta constantment al llarg dels segles fins al retorn de Jesucrist.

El Senyor, cridant-nos a ell en el baptisme i després en la forma de vocació que ens dona, ens crida sempre a viure aquesta experiència en una comunitat, per créixer com a membres vius del seu Cos.

Si no pensem així en la nostra comunitat, vol dir que ens en fem una idea mundana, i que, per tant, vivim en ella amb criteris del món i no segons la veritat de Crist.

Sant Pau parla de desigs segons la carn i no segons l'Esperit:

"Les conseqüències dels desigs de la carn són prou clares: comportaments libidinosos, impuresa, llibertinatge, idolatria, bruixeria, enemistats, discòrdies, gelosies, enfuriments, rivalitats, divisions, sectarismes, enveges, borratxeres, orgies i coses semblants. Ja us vaig advertir, i us adverteixo encara, que els qui obren així no rebran en herència el Regne de Déu. En canvi, el fruit de l'Esperit és aquest: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix." (Ga 5,19-23)

També sant Jaume posa en guàrdia contra sentiments que s'oposen a la veritat de Crist:

"Si teniu el cor ple de gelosies amargues i de rivalitats, deixeu de gloriar-vos i de mentir, ja que així perjudiqueu la veritat. Aquesta saviesa no ve de dalt, sinó de la terra, de les passions, dels dimonis. Perquè on hi ha gelosies i rivalitats hi ha desordre i tota mena de males accions. En canvi, la saviesa que ve de dalt, primer

de tot és pura; després, pacífica, amable, dòcil, plena de misericòrdia i de bons fruits, sense parcialitat ni hipocresia. El fruit de la justícia és sembrat en esperit de pau pels qui treballen per la pau.” (Jm 3,14-18)

Els dos apòstols presenten la pau, la que és fruit de l'Esperit, com l'estat de la comunitat i del cor que venç totes les inspiracions del maligne, tots els desigs de la carn, totes les insinuacions del món. La veritable pau és per a nosaltres una victòria, la victòria de Crist sobre el pecat i la mort que esdevé la victòria del nostre cor quan deixem que Crist se'l faci seu amb la seva presència que ens diu la veritat i insufla en nosaltres l'Esperit del Pare.

Quan el vespre de Pasqua Jesús ressuscitat s'apareix als deixebles incrèduls i plens de temor, els ofereix aquesta seva presència ferida i viva que els transforma amb el buf de l'Esperit (cf. Jn 20,19-23). I és així com Jesús ens porta la pau: «Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: “Pau a vosaltres.”» (Jn 20,19).

Hauríem de viure cada Eucaristia així, personalment i com a comunitat, i viure tota la vida comunitària com si estiguéssim sempre reunits entorn del Ressuscitat. Aleshores s'esdevindria entre nosaltres el mateix miracle que va transformar els apòstols i en va fer una comunitat eclesial tota ardent i desitjosa d'acollir i de testimoniar el Senyor que porta la pau i salva el món.